

Czwartek, 11 listopada 2010 r.

125. uważa, że konieczne jest sporządzenie ogólnoeuropejskiego kodeksu postępowania określającego minimalne wymogi i świadczenia w zakresie zapewnienia długoterminowej opieki, który zostanie przyjęty przez Parlament Europejski i Radę;

Polityka zaangażowania społecznego

126. uważa, że każdy powinien mieć możliwość zaangażowania się, jednakże przy zachowaniu dobrowolnego charakteru zaangażowania społecznego;

127. podkreśla, że wraz ze zmianami demograficznymi coraz większego znaczenia nabiera kluczowe pojęcie czynnego obywatelstwa; w związku z tym wzięcie na siebie obowiązków społecznych wymaga przededefiniowania stosunków między obywatelami a państwem;

128. uważa, że sprawowanie opieki wymaga wysokiego stopnia kwalifikacji świadczącego ją personelu oraz pewnego poziomu odpowiedzialności, co musi przekładać się na uznanie społeczne i finansowe oraz stwierdza, że jedynie za tę cenę będzie można trwale utrzymać poziom jakości oraz zatrudniać wystarczającą liczbę wykwalifikowanych i zmotywowanych pracowników świadczących opiekę;

*

* *

129. zobowiązuje przewodniczącego do przekazanie niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządóm i parlamentom państw członkowskich.

Realizacja programów ramowych w zakresie badań naukowych

P7_TA(2010)0401

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie uproszczeń w realizacji programów ramowych w zakresie badań naukowych (2010/2079 (INI))

(2012/C 74 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie uproszczeń w realizacji programów ramowych w zakresie badań naukowych (COM(2010)0187),
- uwzględniając decyzję Komisji z dnia 23 czerwca 2009 r. w sprawie kryteriów zatwierdzania metodologii kalkulacji średnich kosztów personelu (C(2009)4705),
- uwzględniając sprawozdanie grupy ekspertów w sprawie oceny ex post szóstego programu ramowego (2002-2006) (tzw. sprawozdanie Rietschela) oraz wydany następnie komunikat Komisji (COM(2009)0210),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 maja 2010 r. zatytułowany „Więcej czy mniej kontroli? Znaleźnienie właściwej równowagi między administracyjnymi kosztami kontroli a ryzykiem błędów” (COM(2010)0261),
- uwzględniając konkluzje Rady na temat „wskazówek dotyczących przyszłych priorytetów badań europejskich i innowacji opartych na badaniach zawartych w strategii lizbońskiej na okres po 2010 roku” przyjęte w dniu 3 grudnia 2009 r. oraz konkluzje Rady ds. Konkurencyjności na temat „uproszczonych i skuteczniejszych europejskich programów w dziedzinie badań i innowacji” przyjęte w dniu 26 maja 2010 r.,

Czwartek, 11 listopada 2010 r.

- uwzględniając Deklarację berlińską w sprawie otwartego dostępu do wiedzy w naukach ścisłych i humanistycznych,
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Kontroli Budżetowej i Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0274/2010),
- A. mając na uwadze, że siódmy program ramowy jest największym na świecie ponadnarodowym programem w dziedzinie badań naukowych i rozwoju oraz kluczowym elementem w budowaniu Europejskiej Przestrzeni Badawczej oraz realizacji celów strategii UE 2020,
- B. mając na uwadze, że badania naukowe w kluczowy sposób przyczyniają się do wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy oraz zielonej i trwałej energii,
- C. mając na uwadze, że program ramowy wymaga najwyższych standardów jakości, wydajności i skuteczności, aby przyciągnąć i zatrzymać najlepszych naukowców w Europie i zbudować bardziej innowacyjną gospodarkę UE opartą na wiedzy, zdolną konkurować na światowej arenie gospodarczej,
- D. mając na uwadze, że koordynacja między polityką badawczą na szczeblu krajowym, regionalnym i europejskim jest nadal ograniczona, co stwarza poważne przeszkody w dochodzeniu do oszczędnych rozwiązań,
- E. mając na uwadze, że pomimo ulepszeń wprowadzonych w ramach szóstego programu ramowego obecny sposób zarządzania siódmym programem ramowym cechuje nadmierna biurokracja, niska akceptacja ryzyka, słaba wydajność oraz niestosowne opóźnienia, co stanowi wyraźne czynniki zniechęcające społeczność badawczą, akademicką, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, społeczność biznesową i przedsiębiorczą (zwłaszcza mniejsze podmioty badawcze, w tym MŚP) do uczestnictwa w tym programie,
- F. mając na uwadze, że wszystkie zainteresowane strony wzywają do dalszego upraszczania i harmonizacji przepisów i procedur, przy czym uproszczenie nie stanowi celu samego w sobie, ale raczej krok do zapewnienia atrakcyjności i dostępności finansowania badań w UE oraz do skrócenia czasu, który badacze muszą zainwestować w sam proces badawczy,
- G. mając na uwadze, że finansowanie uzależnione od wyników może ograniczyć zakres projektów badawczych do mniej ryzykownych przedsięwzięć i badań nakierowanych na rynek, co utrudniłoby UE dążenie do uzyskiwania doskonałych rezultatów w pionierskich badaniach i innowacji,
- H. mając na uwadze, że badania i działania innowacyjne należy wyraźnie wyodrębnić jako dwa różne procesy (badania to zamienianie inwestycji w wiedzę, a innowacja to przekształcanie wiedzy w inwestycję),
- I. mając na uwadze, że obecny proces zmierzający do uproszczenia przepisów rozpoczyna się w kluczowym momencie, dając impuls do śródk okresowego przeglądu siódmego programu ramowego oraz przygotowań związanych ze zbliżającym się ósmym programem ramowym,
- J. mając na uwadze, że opracowanie i realizacja obecnego siódmego programu ramowego oraz przyszłych programów ramowych musi opierać się na zasadach prostoty, stabilności, przejrzystości, pewności prawnej, spójności, doskonałości i zaufania,
1. popiera zawartą w komunikacie Komisji inicjatywę dotyczącą uproszczeń w realizacji programów ramowych w zakresie badań naukowych, oferującą poważne i kreatywne środki eliminujące przeszkody, na które napotykają uczestnicy programów ramowych;
  2. zwraca uwagę na fakt, że mimo dużego znaczenia procesu zakładającego uproszczenia jest to zaledwie jedna z reform niezbędnych do poprawienia finansowania badań naukowych w UE;

Czwartek, 11 listopada 2010 r.

3. podkreśla potrzebę określenia, w przypadku wszystkich poszczególnych środków upraszczających, czy wejdą one w życie na mocy obecnie obowiązujących przepisów prawnych, czy wymagane są zmiany w postanowieniach rozporządzenia finansowego, zasadach uczestnictwa bądź szczególnych przepisach mających zastosowanie do programów ramowych;

4. wzywa Komisję, aby wniosła wkład w bieżącą reformę rozporządzenia finansowego, mającą następujące cele: zwiększenie spójności obecnych ram prawnych; zmniejszenie ilości przepisów; jasność, jednoznaczność oraz możliwość zarządzania; w tym celu zwraca się o włączenie reguł uczestnictwa do treści rozporządzenia;

5. podkreśla fakt, że poza uproszczeniami zaproponowanymi przez Komisję powinna ona opracować szczegółowy plan rozwoju infrastruktury badawczej w nowych państwach członkowskich, aby stworzyć równe szanse dla wszystkich państw członkowskich w zakresie dostępu do funduszy siódmego programu ramowego oraz przyszłego ósmego programu ramowego;

6. zauważa, że udział sektora prywatnego w programie ramowym jest nadal niewielki z uwagi na złożone i czasochłonne przepisy regulujące uczestnictwo, wysokie koszty personelu i nadmierną biurokrację;

Pragmatyczne przejście do uproszczeń administracyjnych i finansowych

7. z zadowoleniem przyjmuje wzmożone wysiłki zmierzające do administracyjnego i finansowego uproszczenia przepisów dotyczących programów ramowych stosowanych na każdym etapie trwania programów i projektów (w trakcie realizacji, oceny i zarządzania), co powinno przynieść zasadniczą korzyść zainteresowanym stronom;

8. podkreśla, że wszelkie elementy procesu służącego uproszczeniu procedur powinny być ostrożnie włączane do obecnego siódmego programu ramowego, aby zachować stabilność, spójność i pewność prawną oraz stworzyć wzajemne zaufanie między wszystkimi uczestnikami; w związku z tym podkreśla, że o ile należy pilnie dążyć do jednolitej interpretacji istniejących przepisów, w przypadku już obowiązujących umów należy unikać stosowania wytycznych przyjętych po zawarciu tychże umów;

9. wyraża obawy, że obecny system i praktyki w zakresie zarządzania siódmym programem ramowym nadmiernie skupiają się na kontroli, co prowadzi do marnowania zasobów, do niższego poziomu uczestnictwa oraz do oferowania mniej atrakcyjnych obszarów badawczych; z zaniepokojeniem zauważa, że jak się zdaje, obecny system zarządzania hołdujący zasadzie „zerowej tolerancji dla ryzyka” prowadzi raczej do unikania ryzyka niż zarządzania nim; w związku z tym wzywa do przeglądu lub rozszerzonej interpretacji regulaminu pracowniczego UE w kwestii odpowiedzialności osobistej, a także do przedstawienia konkretnych propozycji w trakcie trwającej reformy rozporządzenia finansowego (np. system ubezpieczeń lub puli ryzyka);

10. uważa, że monitorowanie w i kontrola finansowa przeprowadzona przez Komisję i OLAF w UE powinny w pierwszym rzędzie zmierzać do nadzoru nad finansami publicznymi i zwalczania oszustw finansowych, przy wyraźnym rozróżnieniu oszustw i błędów; w związku z tym uważa, że konieczne jest ustanowienie jaśniejszej definicji „błędów” we wszystkich dokumentach prawnych, w tym mechanizmów umożliwiających dokonanie rozróżnienia między błędami a różnicami w interpretacji; wzywa zatem do dogłębnego przeanalizowania i przedstawienia błędów oraz podjęcia odnośnych działań naprawczych;

11. sądzi, że zarządzanie finansowaniem europejskich badań powinno w większej mierze opierać się na zaufaniu i tolerowaniu ryzyka wobec uczestników na wszystkich etapach projektów, przy czym należy dopilnować, by przepisy UE były elastyczne, tak aby lepiej dopasowywały się – w miarę możliwości i w stosownych przypadkach – do różnych obowiązujących przepisów krajowych i uznanych praktyk księgowych;

12. w pełni popiera przyjęcie wyższego poziomu akceptowalnego ryzyka i błędu (TRE), co zmniejsza zarówno złożoność jak i liczbę audytów ex post, zapewniając należytą równowagę pomiędzy rozsądnym zarządzaniem finansowym a stosownymi kontrolami; podkreśla, że kluczowe jest zapewnienie jednolitego interpretowania i stosowania przepisów dotyczących uczestnictwa, co doprowadzi do zmniejszenia częstotliwości występowania błędów;

13. domaga się, aby beneficjenci otrzymujący granty z tytułu programu ramowego byli informowani o odnośnych strategiach Komisji w zakresie audytu; zaleca upowszechnianie tych strategii poprzez krajowe punkty kontaktowe oraz umieszczenie ich w serwisie Cordis;

Czwartek, 11 listopada 2010 r.

14. zgadza się na szerszą akceptację zwyczajowych praktyk w zakresie księgowości dotyczących kwalifikowanych kosztów uczestnictwa, gdy tylko zostaną one jasno określone i uzgodnione, zwłaszcza w odniesieniu do metodologii obliczania średnich kosztów personelu, i zaleca tę akceptację, pod warunkiem że procedury te będą zgodne z krajowymi przepisami i zostaną zatwierdzone przez właściwe organy, pozostawiając wystarczająco dużo elastyczności, by każdy korzystający z funduszy mógł zastosować albo obecną metodologię wykazywania rzeczywistych kosztów personelu, albo też metodologię obliczania średnich kosztów personelu;
15. wzywa Komisję do czynnej realizacji wniosków Parlamentu przedstawionych w decyzjach w sprawie absolutorium za lata 2007 i 2008, a zwłaszcza do przedstawienia konkretnych propozycji w celu uproszczenia obliczania średnich kosztów personelu oraz wdrożenia tychże propozycji;
16. uważa, że w przypadku organów publicznych poświadczenia wiarygodności dotyczące rzetelności rozliczeń oraz legalności i prawidłowości transakcji leżących u ich podstaw wydane przez krajowy organ kontroli lub krajowych audytorów publicznych powinny być akceptowane przez instytucje europejskie podczas audytu całej metodologii kosztów;
17. popiera zmniejszenie liczby kombinacji obejmujących stopy finansowania i metody obliczania kosztów pośrednich dla różnych instrumentów oraz dla działań (zarządzanie, badania, demonstracja i rozpowszechnianie), unikając sytuacji, w której zagrożone byłyby obecne poziomy stóp finansowania; uznaje, że należy utrzymać obecne rozróżnienie pomiędzy ośrodkami uniwersyteckimi/badawczymi, przemysłem organizacjami typu non-profit a MŚP; zwraca się do Komisji, aby utrzymała wykorzystanie rzeczywistych kosztów jako metodę kombinacji stóp finansowania i obliczania kosztów pośrednich;
18. jest przekonany, że ryczałt powinien być stosowany w wyjątkowych i uzasadnionych przypadkach, na zasadzie dobrowolności; wzywa Komisję do dalszego uściślenia terminologii dotyczącej stosowania stawek i kwot zryczałtowanych;
19. przychylnie odnosi się do wprowadzenia ryczałtu obejmującego „pozostałe koszty bezpośrednie”, pod warunkiem że utrzymana zostanie opcja kosztów rzeczywistych; wzywa Komisję do rygorystycznej oceny stosowania ryczałtu w odniesieniu do kosztów personelu; podkreśla, że kwoty zryczałtowane stanowią najskuteczniejszą alternatywę dla krajów partnerskich w zakresie współpracy międzynarodowej objętej programem ramowym;
20. uznaje, że ograniczenie w miarę możliwości rozmiarów do mniejszych konsorcjów przyczynia się do uproszczenia procesu i do skrócenia harmonogramu projektów oraz ograniczenia kosztów administracyjnych;
21. uważa, że większe zespoły powinny być uzasadnione wielodyscyplinarnym charakterem wykonywanych prac;
22. proponuje przykładowo procedurę milczącej zgody w celu ułatwienia wprowadzania zmian do umowy o dotację, w szczególności w celu uwzględnienia zmiany składu konsorcjów lub postanowień o charakterze administracyjnym i finansowym;
23. popiera całkowite zniesienie mechanizmów rejestracji czasu, takich jak karty kontrolne (zniesienie to nie powinno być ograniczone do stosowania kwot ryczałtowych);
24. z zadowoleniem przyjmuje natychmiastowe zniesienie obowiązku wypłacania odsetek od prefinansowania;
25. zgadza się, że należy zachęcać do stosowania nagród, lecz nie powinny one zastępować należycie ustrukturyzowanego finansowania;
26. zwraca się do Komisji o umożliwienie zwrotu kosztów poniesionych po przedstawieniu projektu, wówczas gdy zostanie on wybrany, aby ułatwić uczestnictwo partnerów przemysłowych, a w szczególności MŚP;

Czwartek, 11 listopada 2010 r.

27. domaga się uproszczonej interpretacji i dalszego uściślenia definicji kosztów kwalifikowalnych (takich jak podatki i koszty personelu, urlopu chorobowego i macierzyńskiego), jak również tego, czy VAT może być pokrywany w ramach kosztów kwalifikowanych; nawołuje Komisję do przeanalizowania możliwości rozważenia podatku VAT, który nie podlega odliczeniu, jako należącego do kosztów kwalifikowanych domaga się dalszego objaśnienia procedur związanych z kursami wymiany dla partnerów stosujących różne waluty;

28. ubolewa, że wprowadzenie kodu identyfikacyjnego uczestnika (PIC) nie ograniczyło powtórnych próśb o informacje prawne i finansowe (i dokumenty towarzyszące) oraz że po otrzymaniu kodu PIC w procedurze składania wniosku nie zawsze następuje zatwierdzenie; wzywa zatem odnośne podmioty do poprawy stosowania PIC i zwiększenia jego skuteczności;

29. zwraca się do Komisji o przedstawienie bardziej precyzyjnego, spójnego i przejrzystego regulaminu dotyczącego audytu, obejmującego reguły i zasady zapewniające poszanowanie praw jednostki kontrolowanej i zasady kontryktoryjności, oraz o zdanie relacji ze stosunku kosztów do korzyści w przypadku audytu;

30. nalega, aby Komisja wprowadziła podejście oparte na jednorazowym audycie i przeszła do audytu w czasie rzeczywistym dokonywanego przez jeden podmiot, co pozwoli beneficjentom na korektę wszelkich błędów systemowych i dostarczenie w kolejnym roku sprawozdań finansowych wyższej jakości; uważa, że wspomniane podejście oparte na pojedynczym audycie powinno także zapewnić, że skończone projekty nie będą kontrolowane przez różnych audytorów więcej niż raz, tak aby Komisja polegała na opinii pierwszego mianowanego (niezależnego) audytora, oraz że dokumenty będą przedstawiane tylko raz, nawet w przypadku prowadzenia wielokrotnego audytu;

31. wzywa Komisję, aby zapewniła pewność prawną poprzez powstrzymanie się od stosowania z mocą wsteczną bardziej restrykcyjnej definicji przepisów dotyczących uczestnictwa oraz zwracania się do beneficjentów o ponowne sprawdzanie sprawozdań finansowych już zatwierdzonych przez służby Komisji, zmniejszając tym samym potrzebę przeprowadzania kontroli ex-post oraz korekt działających wstecz; wzywa Komisję Europejską do szybkiego zamknięcia dawnych procedur spornych, wynikających z toczących się kontroli, we wnikliwy sposób i z poszanowaniem zasad należytego zarządzania finansami; proponuje, by rozwiązanie tych dawnych procedur spornych nastąpiło w drodze porozumienia pomiędzy wszystkimi stronami, przykładowo w oparciu o niezależny ponowny audyt i/lub z wykorzystaniem postępowania u niezależnego mediatora ad hoc;

32. proponuje wprowadzenie procedury reagowania, zgodnie z którą w przypadku braku reakcji ze strony Komisji Europejskiej na otrzymane informacje w mającym zostać określonym terminie, informacje te zostają uznane za zatwierdzone przez Komisję Europejską;

33. zachęca Komisję do regularnego składania w Parlamencie sprawozdań w sprawie kosztów administracyjnych siódmego programu ramowego, w tym kosztów zarządzania ponoszonych zarówno przez Komisję, jak i uczestników programu, jak również w sprawie podejmowanych lub planowanych środków służących obniżeniu tych kosztów;

Radykalne przejście w kierunku poprawionej jakości, dostępności i przejrzystości

Przejście do podejścia opartego na ambicjach naukowych

34. przypomina Komisji, że przyjmuje się, iż beneficjenci programów UE wykonywać będą finansowane prace w dobrej wierze oraz dokładając wszelkich starań, aby osiągnąć oczekiwane rezultaty;

35. w związku z tym zaniepokojony jest obecną ogólną tendencją Komisji do uzależniania finansowania od wyników (co uzasadniane jest przede wszystkim zasadami stosownej odpowiedzialności) i jest poważnie zaniepokojony możliwym wpływem finansowania uzależnionego od wyników na jakość i charakter badań naukowych oraz możliwymi ograniczeniami w zakresie badań i ujemnym wpływem na projekty nieposiadające mierzalnych celów lub charakteryzujące się celem mierzalnym przy wykorzystaniu innych parametrów niż parametr natychmiastowej użyteczności; wyraża również zaniepokojenie potencjalnymi rezultatami w odniesieniu do dalszych ocen ex ante i ex post produktów/wyników badań oraz precyzowaniem kryteriów niezbędnych do ich określenia;

Czwartek, 11 listopada 2010 r.

36. poza właściwe uzasadnionymi wyjątkami jako nieadekwatne postrzega powszechne stosowanie ryczałtów takich jak kwoty ryczałtowe w konkretnym projekcie bądź z góry definiowane kwoty ryczałtowe dla poszczególnych projektów; w zamian za to popiera oparte na zaufaniu podejście specjalnie dostosowane do pionierskich badań; zaleca rozpoczęcie pilotażowych testów dotyczących uzależnionego od rezultatów finansowania na zasadzie określonego dla danego projektu ryczałtu wypłacanego w zależności od ustalonych produktów/wyników projektów badawczych i demonstracyjnych w dziedzinach niosących szczególne wyzwania;

37. popiera natomiast system finansowania oparty na nauce koncentrujący się na kryteriach naukowych/technicznych oraz ocenach środowiska opartych na dążeniu do osiągnięć, adekwatności i skutkach, z uproszczoną i skuteczną kontrolą finansową oraz z poszanowaniem prawa kontradyktoryjności; sądzi, że w odniesieniu do mechanizmów kontroli to oparte na nauce podejście pociągnie za sobą zasadnicze przesunięcie akcentów z kwestii finansowych na naukowo-techniczne; uważa, że podejście to umożliwi zainteresowanym stronom skupienie wysiłków na ich głównych kompetencjach, kwestiach naukowych/technicznych oraz budowaniu Europejskiej Przestrzeni Badawczej;

Optymalizacja czasu

38. z zadowoleniem przyjmuje ogólną tendencję do skracania średniego czasu przewidzianego na przyznanie i wypłatę funduszy, jednak zgłasza pewne zastrzeżenia co do powszechnego stosowania zaproszeń dotyczących szerszego zakresu i zaproszeń do rygorystycznych terminach; przyznaje jednak, że takie zaproszenia są właściwe dla MŚP jako środek zmniejszenia niepewności co do możliwości finansowania oraz zapewnienia ich większego zaangażowania;

39. z niepokojem zauważa, że obecny średni czas upływający od terminu złożenia propozycji do podpisania umowy (czas do podpisania umowy) jest wciąż zbyt długi, przy czym istnieją rozbieżności pomiędzy różnymi służbami Komisji; wzywa Komisję do skrócenia czasu na podpisanie umowy do maksymalnie sześciu miesięcy oraz do ustalenia stosownych terminów oceny umowy i jej negocjowania, w oparciu o system referencyjny;

40. zachęca Komisję do wydłużenia średniego okresu pomiędzy datą publikacji zaproszenia do składania wniosków a terminem ich składania;

41. wyraża zdecydowane zastrzeżenia co do skutków zniesienia wymogu dostarczania przez przedstawicieli państw członkowskich opinii dotyczących decyzji w sprawie wyboru poszczególnych projektów, zwłaszcza w przypadku projektów dotyczących etyki, bezpieczeństwa i obronności;

42. uważa, że podejście nakierowane na wspieranie identyfikacji wspólnych podstawowych zasad nie powinno naruszać krajowych opcji etycznych i specyfiki w dziedzinie badań;

43. wspiera ogólne dążenie do korzystania z dwuetapowej procedury realizacji, zwłaszcza w przypadkach, gdy oczekuje się istotnego nadmiaru zgłoszeń, pod warunkiem, że ocena będzie dokonywana w całości na pierwszym etapie (cele, podejście naukowe, kompetencje uczestników, wartość dodana współpracy naukowej oraz całkowity budżet); podkreśla, że zwiększy to szanse powodzenia w fazie drugiej, pod warunkiem że nie będzie odbywać się kosztem dłuższego czasu oczekiwania na podpisanie umowy bądź na przyznanie finansowania; jest zdania, że omawiane podejście obniża koszty realizacji;

Przejdźcie do sprzyjającego użytkownikowi podejścia do dostępności

44. podkreśla, że podczas zarządzania programami ramowymi w centrum trzeba postawić ich beneficjentów i należy zapewnić tym ostatnim dogodniejszy do nich dostęp;

45. wzywa do zasadniczej poprawy zrozumiałości i dostępności dokumentów zawierających wskazówki, które należy zebrać w podręczniku i przetłumaczyć na języki urzędowe UE;

46. podkreśla potrzebę zwiększenia uczestnictwa nowych państw członkowskich w projektach realizowanych w ramach programu ramowego poprzez uproszczenie procedur składania wniosków i zawierania umów, które stanowią poważne przeszkody w dostępie już na etapie przygotowywania wniosku, szczególnie w przypadku podmiotów uczestniczących po raz pierwszy;

Czwartek, 11 listopada 2010 r.

47. zaleca poprawę stabilności oferowanej zainteresowanym stronom poprzez zaangażowanie w miarę możliwości tylko jednego urzędnika Komisji odpowiedzialnego za projekt, udzielającego przez cały okres realizacji projektu zindywidualizowanego wsparcia, w tym związanego ze spójnym stosowaniem przepisów; zaleca także podejście „one face to the customer”, w którym doradztwo w sprawie wielu programów można uzyskać w jednym punkcie kontaktowym;

48. domaga się, by w każdym z dokumentów dostarczanych przez Komisję i jej służby jasno sprecyzować jego status, określając, kogo wiąże jego treść i w jaki sposób;

49. popiera dalsze wprowadzanie narzędzi pozwalających na administrację elektroniczną oraz pozostałych narzędzi informatycznych, a zwłaszcza opracowanie portalu dla uczestników badań naukowych i wprowadzenie podpisu elektronicznego; wzywa Komisję do utworzenia zintegrowanego systemu online przyjaznego dla użytkowników; popiera udostępnianie wszelkich informacji elektronicznych dotyczących zarządzania programami (identyfikacja, realizacja, negocjacje i sprawozdania); popiera udostępnianie tego systemu online już w pierwszym dniu realizacji programu i na wszystkich jej etapach; uważa, że należy promować wideokonferencje, które miałyby zastąpić osobiste spotkania; zaleca, aby służby administracji elektronicznej, przedstawiając informacje, stosowały otwarte protokoły i formaty, tak aby zapewnić dostępność i interoperacyjność;

50. zaleca przeprowadzenie przez Komisję kampanii informacyjno-uświadamiającej dotyczącej narzędzi technologii informacyjnej dostępnych w ramach programu;

51. przyjmuje z zadowoleniem projekt pilotażowy Komisji w zakresie wolnego dostępu, którego celem jest poprawa dostępu do wyników badań zarówno poprzez system Cordis, jak i poprzez zachęcanie naukowców do rejestrowania swoich badań w katalogu;

52. podkreśla, że dostęp beneficjentów do projektów w dziedzinie badań i innowacji wymaga dużej zdolności technicznej i rzetelnej znajomości procedur administracyjnych i finansowych i że w związku z tym jest on skrajnie utrudniony dla mniejszych kandydujących podmiotów, takich jak MŚP oraz małe instytuty badawcze znajdujące się w regionach peryferyjnych; przypomina, że około 90 % przedsiębiorstw w Europie to MŚP oraz że konieczne jest zapewnienie ich pełnego i skutecznego zaangażowania w wykorzystanie zasobów 7. programu ramowego;

53. podkreśla potrzebę większej przejrzystości w odniesieniu do procedury wyboru tematu będącego przedmiotem zaproszenia do składania wniosków, która to procedura powinna zapewniać uczestnictwo odońnych podmiotów;

54. zaleca utworzenie bardziej przejrzystego, spójnego i zharmonizowanego systemu oceny dokonywanej przez środowisko, opartego na zasługach;

Synergia programów i instrumentów

55. nalega, aby zmniejszono złożoność programów UE (np. programów ramowych, programu na rzecz konkurencyjności i innowacji, funduszy strukturalnych) oraz instrumentów powiązanych (wspólnych inicjatyw technologicznych, inicjatyw podejmowanych na mocy art. 187, projektów realizowanych na podstawie art. 185, wspólnot wiedzy i innowacji, systemu ERA-NET itd.); podkreśla, że doprowadzi to do pełnego wykorzystania synergii płynących z połączonych działań;

56. ubolewa z powodu nadzwyczajnego zwiększenia się liczby ośrodków badawczych, modeli współpracy i mechanizmów zarządzania, i wynikających z tego utrudnień, co stwarza problemy w zakresie przejrzystości względem władz budżetowych oraz różnice w traktowaniu beneficjentów;

57. zaleca, by finansowanie badań i rozwoju w UE regulował ograniczony zestaw przepisów i wspólnych zasad finansowania, i wzywa do spójności i harmonizacji we wdrażaniu i interpretowaniu przepisów i procedur; podkreśla potrzebę stosowania tego wspólnego zestawu przepisów na każdym etapie realizacji programu ramowego i korzystania z instrumentów powiązanych, a także w Komisji, niezależnie od tego, jaki podmiot lub agencja zajmują się wdrażaniem;

Czwartek, 11 listopada 2010 r.

58. zaleca ustanowienie mechanizmów mających na celu dostarczenie wspólnych wytycznych w Komisji, a także zainicjowanie szkoleń dla urzędników odpowiedzialnych za projekty oraz audytorów wewnętrznych; nalega na utworzenie organu odwoławczego takiego jak „mediator ds. programów ramowych”, wspomagającego uczestników w przypadkach niespójnej i nielogicznej interpretacji przepisów i procedur; uważa, że decyzje podejmowane przez tego mediatora powinny mieć ostateczny i wiążący charakter;

59. uważa, że poziom regionalny jest najlepiej przystosowany do wspierania innowacji z uwagi na to, że skupia on uniwersytety, publiczne organizmy badawcze, duże przedsiębiorstwa, MŚP oraz publiczne władze regionalne i lokalne, np. w ramach „klastrow”; odnotowuje również, że promowanie innowacji na poziomie regionalnym może pomóc w zmniejszaniu różnic społecznych i regionalnych; zachęca jednak do lepszej koordynacji wysiłków na poszczególnych poziomach (regionalnym, krajowym i wspólnotowym) w ramach planowania działań w dziedzinie badań i rozwoju na poziomie europejskim; podkreśla także potrzebę nawiązania bliższych relacji między środowiskiem akademickim a przemysłem;

Wnioski, które należy wyciągnąć dla przyszłego ósmego programu ramowego

60. sądzi, że zasadnicza reorganizacja administracji związanej z programami ramowymi stanowi jeden z najwyższych priorytetów, który należy uwzględnić podczas opracowywania zbliżającego się programu ramowego;

61. uważa, że przegląd rozporządzenia finansowego i regulaminu pracowniczego oraz wprowadzanie poziomów akceptowalnego ryzyka błędów dla konkretnych badań odgrywa centralną rolę w restrukturyzacji ram finansowania badań i umożliwianiu dalszych postępów w upraszczaniu finansowania badań;

62. zwraca się do Komisji o ocenę skuteczności wszystkich poszczególnych instrumentów w każdym programie w zakresie realizacji szczegółowych celów politycznych oraz zwraca się o ograniczenie różnorodności instrumentów, ilekroć nie jest wykazana ich skuteczność lub wyróżniający wkład, przy jednoczesnym zachowaniu wystarczającego poziomu elastyczności, aby dostosować szczegóły projektu;

63. jako podstawę dla ósmego programu ramowego popiera system finansowania oparty na badaniach naukowych i należyście wyważony podział pomiędzy badaniami napędzanymi odgórnym wpływem a badaniami inicjowanymi oddolnie przez potrzeby nauki;

64. sądzi, że ósmy program ramowy powinien skupiać się na pionierskich badaniach, biorąc pod uwagę cały łańcuch innowacji, począwszy od badań pionierskich, rozwoju technologicznego, demonstracji, rozpowszechniania, do oceniania wyników i szybkiego wprowadzania osiągnięć naukowych na rynkach;

65. uważa, że ósmy program ramowy powinien zachęcać do współpracy między europejskimi badaczami poprzez wprowadzenie systemu bonów badawczych, w którym fundusze na badania podążają za naukowcami, którzy przemieszczają się między uniwersytetami we wszystkich państwach członkowskich, wspierając centra doskonałości, niezależne ośrodki uniwersyteckie i zwiększoną mobilność wśród badaczy;

66. zwraca się do Komisji o opublikowanie analizy uczestnictwa różnych państw członkowskich w siódmym programie ramowym oraz o uwzględnienie jej wniosków, tak aby zapewnić zrównoważony rozwój badań we wszystkich państwach członkowskich w ósmym programie ramowym;

67. uważa, że przy ustanawianiu priorytetów ósmego programu ramowego należy uwzględnić szersze alternatywy finansowania nieoparte na grantach, w tym partnerstwa publiczno-prywatne i inwestycje finansowane z pożyczek;

68. zaleca dalsze umiędzynaradawianie ósmego programu ramowego poprzez współpracę z krajami trzecimi, w tym krajami rozwijającymi się, i przekazywanie im prostych i konkretnych zasad zarządzania; z myślą o zbliżającym się ósmym programie ramowym zachęca do wymiany najlepszych praktyk i norm z innymi partnerami międzynarodowymi;

69. popiera kontrolną funkcję Komisji, gdy wymagane jest finansowanie przez władze krajowe lub regionalne;

Czwartek, 11 listopada 2010 r.

70. przyjmuje z zadowoleniem utworzenie przez Komisję podgrupy ds. innowacji i jej dyskusje nad sposobami pomiaru skuteczności unijnej polityki badań i rozwoju oraz związanych z nią wydatków na projekty w zakresie badań i rozwoju;

*

* *

71. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Kryzys w sektorze hodowlanym UE

P7_TA(2010)0402

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie kryzysu w sektorze hodowlanym UE

(2012/C 74 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie „Sprawiedliwego wynagrodzenia dla rolników: poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie” ⁽²⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie ewaluacji i oceny Wspólnotowego planu działań dotyczącego dobrostanu zwierząt na lata 2006-2010 ⁽³⁾,
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że rentowność wielu gospodarstw hodowlanych UE jest obecnie poważnie zagrożona z powodu szeregu czynników, w tym:
- rosnących kosztów nakładów, takich jak paliwo i nawozy,
  - wysokich kosztów związanych z przestrzeganiem przepisów UE,
  - większej konkurencji, jaką przedstawia import z krajów trzecich,
  - zależności od krajów trzecich w zakresie materiału paszowego,
  - niedawnego wzrostu cen zbóż, spowodowanego głównie niespodziewanymi ekstremalnymi warunkami klimatycznymi, a także negatywnym wpływem spekulacji i niestabilności cen,
  - niskimi cenami produktów mięsnych uzyskiwanymi przez rolników,
- B. mając na uwadze, że producenci europejscy muszą przestrzegać najbardziej restrykcyjnych przepisów na świecie w odniesieniu do bezpieczeństwa i jakości żywności, ochrony środowiska, zdrowia i dobrostanu zwierząt oraz warunków pracy; mając na uwadze, że przestrzeganie tych niezwykle wysokich standardów podwyższa znacznie koszty produkcji europejskich producentów, co sprawia, że nie są oni tak konkurencyjni jak producenci z krajów trzecich,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0286.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0302.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0130.